

So
smrtiacim
pozdravom

So
smrťou
pozdravom

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

You Are Fatally Invited

First published in Great Britain in 2025 by Bantam an imprint of Transworld Publishers

Copyright © Wolf Noir LLC 2025

Map copyright © Wolf Noir LLC 2025

Ande Pliego has asserted her right under the Copyright, Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

Jacket design © Holly Macdonald

Jacket images: Mark Fearon/Arcangel, iStock

All rights reserved.

Preložila: Martina Šturcelová, 2025

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 148955/01

Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

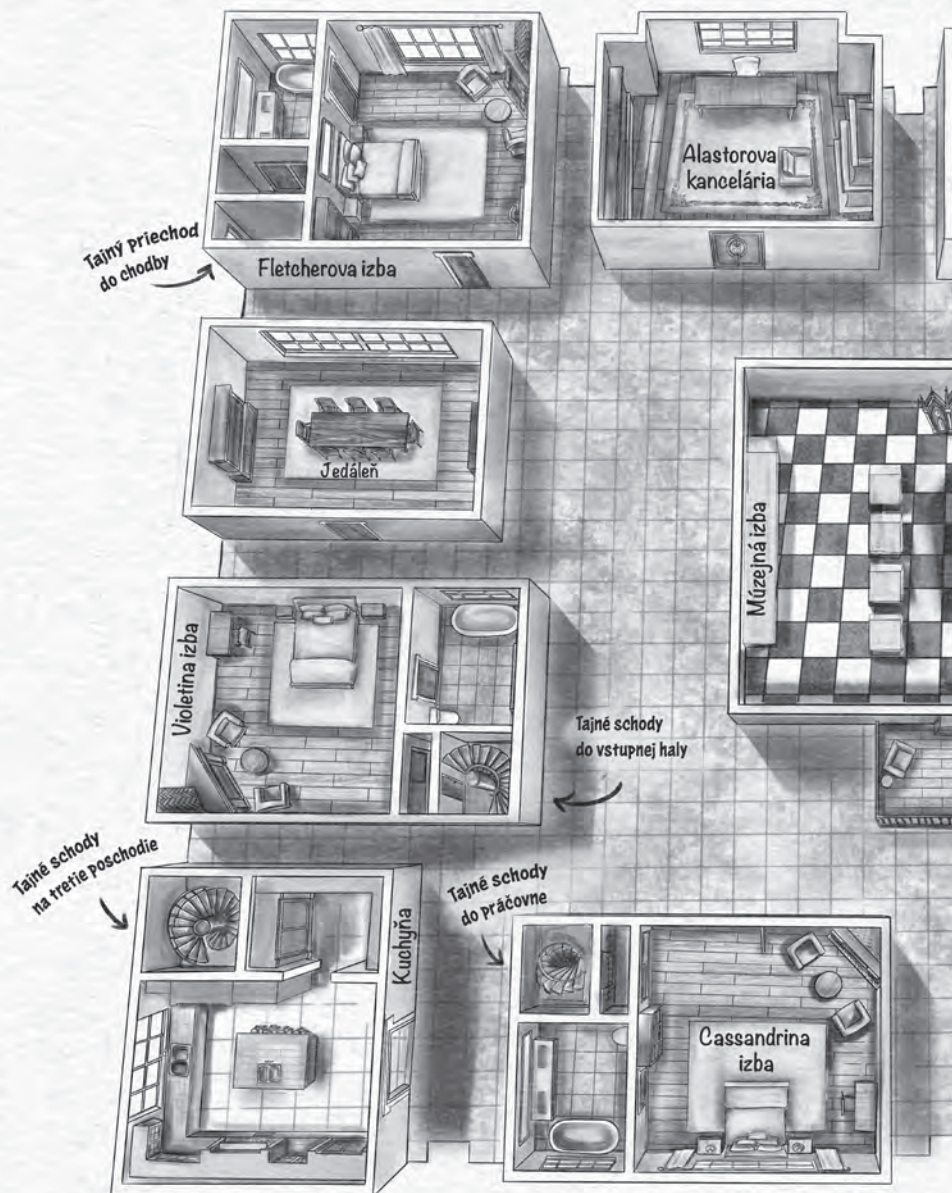
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

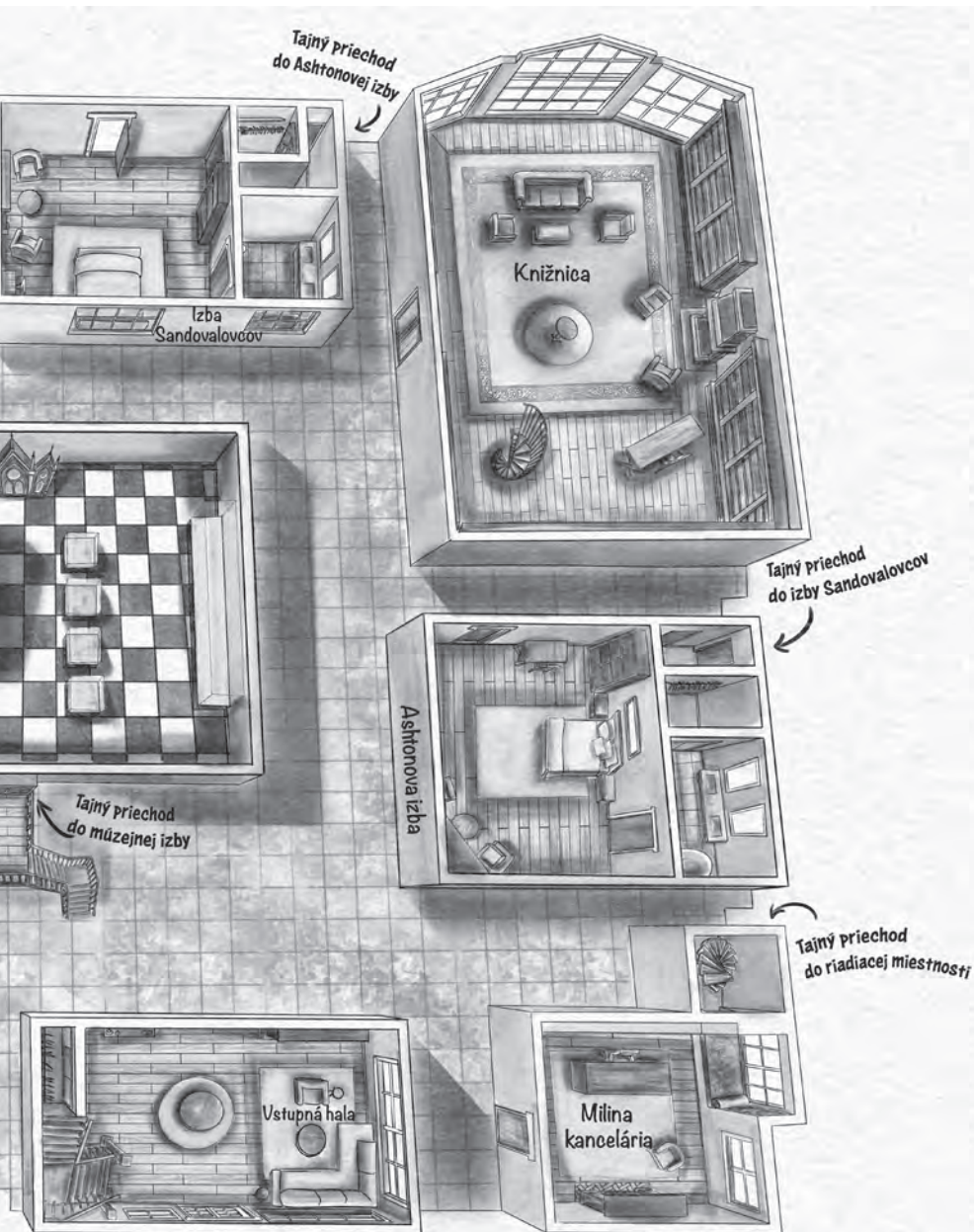
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-412-2

*Pri venovaní tejto knihy existovala odjakživa iba jedna možnosť:
mojej superhviezdnej agentke a partnerke v (literárnom) zločine
Hannah Schofieldovej, ktorá vždy verila,
že je to iba otázka času.*

*V širšom zmysle:
tým, ktorí vedia, aké je túžiť po niečom tak,
až na jazyku cítiť chuť medi a soli.
(Teda tebe.)*

Sídlo Wolf Harbor

Úryvok z knihy
Atrament vo vašich žilách: O písaní strachu
Autor: J. R. Alastor

ÚVOD

Keby ste vzali príbeh, pripútali ho k jedálenskému stolu a skalpelom mu rozrezali hrud', zistili by ste, že zdrojom jeho sily je téma. Vďaka nej začne chladné telo príbehu dýchať, presiakne cez listy mŕtvych stromov, prenikne cez vašu pokožku a ostrými pazúrmí vám zovrie srdce.

Prečo tak milujeme ten mrazivý pocit? Ako je možné, že sa moje desivé knihy predávajú po celom svete v takom množstve? (Mimo-
chodom, veľmi pekne ďakujem.) A prečo sa *Strašidelný dom na kopci* stále považuje za jeden z najväčších príbehov všetkých čias?

Mám teóriu – netvor v dome a vrah v temnote sú odrazom nás samých. Pri čítaní o dome, ktorý sa mení na pokrivené zrkadlo duše mladej ženy, máme pocit, že hľadáme do vlastných očí. Podobne ako Gréci, ktorí sledovali tragédie a komédie, aby prežívali emócie, aj my prahneme po konfrontácii so svojimi najskrytejšími tajomstvami.

Všetci sme predsa niekedy vykonali čosi temné.

Ibaže rovnako ako Gréci by sme túto skúsenosť radi absolvovali v bezpečnom prostredí. Netúžime naozaj čeliť sami sebe. Iba potrebujeme mať pocit, že sme to spravili. Chceme zakúsiť bodnutie viny, úľavu z katarzie a potom existovať ďalej, akoby sa nič nestalo.

Písanie je ako krásne šialenstvo. Akoby ste sa sami rozrezali, nechali si vykrvacať dušu na papier v paradoxnej pretvárke zraniteľnosti, ktorú vie dosiahnuť asi iba spisovateľ. A písanie strachu si vyžaduje najväčšiu zraniteľnosť zo všetkých, ochotu postaviť sa svojim démonom a oslobodiť ich.

Odkiaľ však tí démoni pochádzajú? Pramenia z veľkého bremena, z neodpuštilnej viny, ktorú nesie toľko našich protagonistov?

Podľa mňa každý z vás vie, o čom hovorím. Ak nie, v tejto knihe sa všetci dobre spoznáme.

Podme na to, neviem sa dočkať.

PRVÝ DEŇ

SLÁVNOSTNÁ VEČERA

Slávnostná večera (podstatné meno): situácia, keď postavy niekto pozve do odlahlého, no vždy prepychového sídla. Zvyčajne je za tým tajomný hostiteľ, ktorý sa môže, ale aj nemusí objaviť v deji. Neodvratne nasledujú vražda a chaos.

Atrament vo vašich žilách: O písaní strachu
Tematické prvky

PRVÁ KAPITOLA

RODRIGO

Bol som pripravený predať svoju dušu za jednosmerný lístok späť do Španielska, a to som vystúpil z lietadla len tri hodiny predtým.

„Ro?“ Olivia si prepletla studené prsty s mojimi, tak som odtrhol pohľad od tmavého pásu oblakov nad prístavom. „Čo sa deje?“

Stiahol som si šál z úst a jemne som ju pobožkal. „*Nada, mi vida.*“

Zrakom som sklúzol na mólo, kde sa sivasté dosky ohýbali vekom. Ťažne desiatok opustených plachetníc sa dvíhali k nebu nad štátom Maine ako špáradlá, zatiaľ čo malý trajekt vedľa nás pôsobil nedotknuto. Slnko bolo ako nehanebná lož. Takmer spálilo všetku hmlu, no ešte nebolo vidno ostrov Wolf Harbor za horizontom.

Olivia mi ťahala ruku z vrecka bundy, líca mala ošľahané vetrom. „Stále si napätý.“

„Mrzne mi tvár.“

„Iba tú z teba vidím.“

„Preto mi mrzne.“

Na čele sa jej objavila vráska a pohladil som ju palcom. „Viem, že si...“

„Podozrievavý darebák?“

„Krásne povedané, láska, ale chcela som povedať *nervózny*. Ver mi, Alastor nemá nijaký zákerný plán, ako nás dostať do súdnej sie-
ne a zničiť nám životy.“ Vtipne zagúľala očami, až mi mimovoľne
myklo kútikom úst. „Tá dohoda o mlčanlivosti je istotne len forma-
lita. Ako inak by mal anonymný autor istotu, že neprezradíme jeho
identitu?“

Kožený náhrdelník mi sťahoval krk. Kiežby bola dohoda o ml-
čanlivosti jediné, čo ma trápilo.

„Zrejme máš pravdu,“ zaklamal som a objal som ju okolo pliec.
Desať rokov v súdnych sieňach ma však naučilo, že ktokoľvek je
schopný čohokoľvek, vrátane celebrít a autorov. Aj mňa. Ako som,
preboha, dospel k záveru, že prísť sem bude dobrý nápad?

„Ste tu zavčasu, ako je teraz v móde.“ V nemilosrdnom vetre
k nám doľahli Fletcherove slová s jemným britským prízvukom
a napätie v mojom krku trochu povolilo. Oblek s rybím vzorom mu
obopínal široké plecia a vlasy mal učesané a starostlivo nagéľované.
Presne takto vyzeral, keď sme boli naposledy na pohárikú. Naozaj
odvtedy ubehol už rok? „Ahoj, hrdličky.“

Úlava, že konečne vidím priateľa, sa zmiešala s obavou. Moja
žena bola presvedčená, že Fletcher nie je môj priateľ. *Finalmente* však
možno získame nejaké odpovede týkajúce sa tejto tajomnej výpravy.

Roztvoril som náruč na pozdrav. „Fletch.“

„Dlho sme sa nevideli.“ Objali sme sa, Fletcher mi poklepal po ple-
ci. Naklonil hlavu k mojej žene. „Olivia, drahá, nádherná ako vždy.“

„Fletcher.“ Olivia si jednou rukou chytila divokú svetlú hrivu,
no úsmev jej nedorazil až k očiam.

Fletcher sa zazubil. „Bude to parádny týždeň, čo?“

„Povedal ti Alastor niečo?“ spýtal som sa. „Hlavne o tej doho-
de o mlčanlivosti. Je to trochu zvláštne na stretnutie spisovateľov.“

Zatváril sa šibalsky. „Bohužiaľ, mlčím ako hrob.“

„Je nám jasné, že vieš viac než my. Mohli by sme preskočiť k fáze,
v ktorej budeš aspoň trochu užitočný?“

„Mne to nepripadá čudné,“ nadhodila Olivia, čím opatrne pri-
pomenula posledných päť mesiacov našich špekulácií. „Podľa mňa

to má logiku. Pre Alastora to bude prvá udalosť v takmer tridsať-ročnej kariére, na ktorej sa osobne zúčastní. Dáva zmysel, že chce svoju identitu udržať v tajnosti. Preto si skutočne myslím, že klebety sú pravdivé a pôvodný J. R. Alastor už nepíše. V jeho mene teraz pokračuje syn.“

„Olivia.“ Vyslovil som jej meno s čo najjasnejším španielskym prízvukom a s úsmevom som pokrútil hlavou. „Alastor iba v jednom veľmi dávnom rozhovore spomenul, že má dieťa.“

„Alebo máme podpísať dohodu o mlčanlivosti preto, lebo nám dá nakuknúť do svojej novej knihy,“ skúsila Olivia a oči sa jej zalí-gotali ako prístav. „Možno na nej chce Alastor pracovať s nami.“

Fletcher si posmešne odfrkol. „Ako by ste vy, členovia plebsu, mohli pracovať na knihe J. R. Alastora? Iba Ashton Carter by bol dosť hlúpy na to, aby to skúsil, a všetkých by nás vyhodili, keby sme to dovolili.“

„Počul som to,“ zakričal hlas z móla a myklo ma. Kráčal k nám muž okolo tridsiatky s rukami vo vreckách koženej bundy a s taškou na notebook prevesenou cez plece. Ashton Carter, čínsko-americký spisovateľ, ktorého paranormálny triler sa nachádzal v každom z knižných balíčkov, ktoré Olivia objednala. Mali sme tri alebo štyri kusy jeho diela.

„Spomeň čerta,“ podotkol Fletcher sarkasticky so zvýšeným hlasom a s trpkým úšľabkom. „Carter, ty šašo, toto je stretnutie spisovateľov. Ako si, preboha, získal pozvánku?“

„Si šarmantný ako vždy, Fletch.“ Carter mi s úsmevom podal ruku. „Ashton Carter, spisovateľ. Prekvapivo.“

„Teší ma. Rodrigo Sandoval.“

„Carter sa minulú jar vďaka úplatkom so mnou pretlačil do au-torskej skupiny,“ oznámil Fletcher veselo.

„Tak moment,“ ohradil sa Carter. „Moderátor neupozorňoval mňa, aby som sa upokojil.“

„Tento príbeh by som si rada vypočula,“ usmiala sa Olivia a na-tiahla k nemu ruku. „Olivia. Obávam sa, že som ešte nečítala nijakú vašu knihu, ale bude to moja odmena, keď s Room dokončíme ak-tuálnu záležitosť.“

Pred stretnutím sme sa spoločne usilovali prečítať knihy všetkých účastníkov, ale radšej by som znovu pretrpel siedme vydanie *Príručky literárneho právnika o autorských právach, ochranných známkach a zmluvách vo vydavateľskom a v zábavnom priemysle* než ďalších tridsať strán Carterovej knihy. Paranormálne témy a strašidlá ma nikdy nebavili.

„Bola by to pre mňa česť,“ povedal Carter a jemne prikývol.

„Ukáž ju.“ Fletcher vystrčil dlaň ku Carterovi. „Svoju pozvánku. Uverím, že ťa pozvali, až keď uvidím tvoje meno na papieri.“

Carter si vzdychol, ale otvoril tašku a začal sa v nej hrabať. „Porovnajme ich, aby bolo jasné, či sme dostali rovnaké, alebo či Alastor do niektorej nezakódoval stopu.“

„Stopu?“ zopakoval Fletcher s hraným prekvapením. „Máš päť rokov?“ Vytrhol Carterovi zloženú obálku s matnou čiernou kartičkou a voskovou pečatou v tvare lebky. Pri čítaní zlatých slov napísaných kurzívou znechutene pokrčil nos. „*Vážený pán Carter*. Rodrigo, Olivia, tuším sme svedkami anomálie. Alebo ide o zlyhanie Alastorových kognitívnych funkcií.“

Olivia medzitým vytiahla našu pozvánku, ktorú uchovávala ako dôkaz v malom obale. Obálku som úhladne rozrezal nožíkom na listy, ktorý mi darovala minulý rok k narodeninám. Podržala pozvánku vedľa Carterovej a nadšene sa na mňa pozrela. Opätoval som jej to.

Vážený pán Carter,

bolo by mi veľkou ctou, keby ste sa zúčastnili na tematickom autorskom stretnutí, ktoré organizujem v sídle Wolf Harbor v štáte Maine počas posledného októbrového týždňa.

Rád sa udržiavam takpovediac v obraze, pokiaľ ide o aktuálne dianie v žánri trileru a hororu, a Vaša kniha POHLTÍ NÁS TO ma právom zaujala. Myslím si, že ste vytvorili čosi jedinečné, čo ide pod kožu, a doslova sa neviem dočkať Vášho ďalšieho diela, čo sa mi nestáva často.

Prial by som si, aby Vám naše malé stretnutie poskytlo príležitosť písať, zapojiť sa do diskusií s ďalšími vychádzajúcimi

či etablovanými hviezdami Vášho žánru a prostredníctvom tajomných večerí inšpirovať múzu, aby Vás oslovila. Uistujem Vás, že si to užijete.

Prosím, potvrďte svoju účasť na čísle uvedenom nižšie. Moja asistentka Mila sa postará o všetko potrebné vrátane zaslania dohody o mlčanlivosti na preštudovanie, aby som si zachoval anonymitu. Určite to chápete.

Dúfam, že sa k nám pridáte.

So smrtiacim pozdravom

J. R. Alastor

„Je to v podstate rovnaké,“ zamrmlala Olivia. „Okrem našich mien a toho, čo napísal o našich knihách.“

„Aj tak to veľa nevysvetľuje.“ Zahľadel som sa na vlnu, ktorá sa rozbila o mólo a zaliala nám nohy. Slaná voda mi olemovala kožené topánky. „Prečo by Alastor zrazu začal komunikovať so svetom práve teraz po tridsiatich rokoch anonymity?“

„Zjavne pocítil náhly a neodolateľný obdiv ku Carterovmu pamfletu a jednoducho sa s ním potreboval zoznámiť,“ podotkol Fletcher nezaujato.

Carter si povzdychol. „Nikto vo mňa neverí tak ako ty, Fletch.“

„Možno je osamelý,“ navrhla Olivia. „Po toľkých rokoch bez podpisovania kníh.“

„Ja mám podpísanú knihu,“ pochválil sa Carter so zdvihnutým ukazovákom. „*Preseknutie mena*. Prvé vydanie.“

„S pôvodnou obálkou?“ spýtal sa Fletcher zamračene. „S tou čudnou sponou? Ani ja nemám to vydanie. Ešte povedz, že si bol šťastlivec na aukcii Christie's minulý rok, ktorý získal gramofón použitý vo filmovej adaptácii *Našich vyrytých kostí*.“

„Netuším, čo je Christie's, no kiežby som to bol ja,“ poznamenal Carter a nahodil previnilý výraz. „Prepáčte, Olivia. Čo ste to hovorili o podpisovaní kníh?“

„V niektorých obchodoch sa dajú zohnať podpísané tituly,“

odvetila Olivia, „ale Alastor nikdy nechodil na akcie, krsty kníh, rozhovory a podobne. *Nada*.“

Šklblo mi kútikmi. Pomaly si osvojila niektoré z mojich španielskych fráz.

„Iba si myslím,“ pokračovala, „že keď sa nachádzate na vrchole potravinového reťazca a nikto nevie, kto ste, istotne je to trochu izolujúce. Patríme k niekoľkým šťastlivcom, ktorých si nedávno prečítal a obľúbil.“

Jemne som ju štuchol do brady. „Obávam sa, že je to viac než len menšia izolácia, *mi reina*.“

Olivia zdvihla obočie a pokrútila hlavou. „Môžeš sa ho na to opýtať, keď tam dorazíme.“

„Apropo,“ ozval sa Carter, keď zbadal trajekt, do ktorého narážali rozbúrené vlny. „Trochu malý pre šiestich ľudí, nehovoriac o batožine.“

„Nemáš rád člny?“ nadhodil Fletcher s očividným pobavením.

„Skôr vodu.“ Pri pohľade na drsne vyzerajúceho kapitána dodal: „To je Alastor?“

„Sotva. Spoznáš ho, keď ho uvidíš.“

„Už si ho stretol?“

„Ak to už musíš vedieť, Alastor ma osobne pozval, predtým než rozoslal listy.“ Fletcher sa potiahol za rukáv saka a mierne povýšenecky sa usmial. „Ale aby som to skrátil, áno, už sme sa stretli.“

„Fíha.“ Carter našpúlil spodnú peru a na tvári mu zahral skrytý úsmev. „Nevedel som, že podporuje charitu.“

„Veď si tu, nie?“

„Ak si dobre spomínam,“ vstúpila do rozhovoru Olivia, „Ashton bol okamžitou jednotkou v rebríčku bestsellerov New York Times.“

Šklblo mnou. Fletcherova kniha sa dostala len na deviate miesto, teda hlboko pod Carterovým umiestnením, a pochyboval som, že ho to pripomenutie potešilo.

Pod topánkami som zacítil rytmické dunenie. Kroky.

Pri pohľade za Oliviu mi na zátylku naskočili zimomriavky. Po móle k nám prichádzali dve ženy a jedna z nich mi hľadela rovno do očí. Stiahlo mi hrdlo.

„Cassandra,“ zvolala Olivia a pustila ma. „Neviem, či sa na mňa pamätáte. Som...“

„Samozrejme!“ vykrikla staršia žena a zamávala rukami. Zhluk náramkov na zápästí jej pritom veselo cinkal. „Pracovný seminár v San Franciscu, ako by som mohla zabudnúť? Za vašu kariéru si pripisujem zásluhy. Hrdosť je slabé slovo na opísanie toho, ako sa cítim.“

S pevne nasadeným úsmevom som jej podal ruku, zatiaľ čo ma Olivia predstavila.

Čakal ma pobyt na ostrove s manželkou, bývalým priateľom, ktorý sa neznášal s mojou ženou, a s niekoľkými cudzími ľuďmi, ktorí budú sledovať toto napätie v priamom prenose. Nehovoriac o našom anonymnom hostiteľovi, ktorého knihy zbožňujem väčšinu svojho dospelého života. Možno by to bolo vzrušujúce, keby nepozval ešte niekoho z mojej minulosti. Jednu z mála osôb, ktorá ma mohla jedným ťahom zničiť.

Cielos. Mal som Olivii povedať pravdu, keď som mal príležitosť.

DRUHÁ KAPITOLA

MILA

Do vlasov mi šľahal slaný vietor a cez kabát sa predierala októbrová hmľa. Na biele mólo špliechala voda. Postavila som sa vo vysokých topánkach na špičky a prižmúрила som oči na malý trajekt, ktorý si ku mne razil cestu prístavom ako skalpel.

Z kabíny lode sa vyhrnuli hostia a obdivovali červené listy na stromoch aj závoje hmly, ktoré sa vznášali nad zubatým pobrežím ostrova. Pri pohľade na ne som sa rozrušene zachvela.

Po rokoch, keď som ich tváre vídala iba na zadných obálkach kníh, boli konečne tu.

V mojich rukách.

Motor trajektu s vrčaním spomalil, kapitán odviazal predné lano a hodil mi ho.

„Vitajte na ostrove Wolf Harbor,“ zvolala som a uviazala som lano na biele zábradlie. Môj dych bol v chladnom vzduchu ako duch, zjavil sa a hneď zmizol. „Volám sa Mila del Angélová a budem sa o vás starať v mene vášho hostiteľa.“

Hostia tlmene poďakovali. Pomohla som im vystúpiť na mólo, každého som privítala menom a oni zatiaľ zvedavo otáčali hlavy ku kamienkovej pláži a k útesu, ktorý sa týčil nad nami.

„Kde je?“ spýtal sa vysoký Brit v sivom saku s pohľadom zabodnutým do kamenných schodov vedúcich hore na kopec. Bol to sám veľký Thomas Fletcher, ktorého pomaly sa rozvíjajúca literárna záhada očarila obe strany Atlantiku. „Povedal, že nás tu privíta.“

Naozaj? „Mrzí ma to, ale pán Alastor sa zdržal,“ odvetila som. „Medzitým vám vyvezú batožinu a v dome na vás čaká občerstvenie.“ Otočila som sa na podpätku a ťažká sukňa čiernych šiat mi pritom narazila do stehien.

Zrak mi uviazol na oblohe. Pred chvíľou mi do očí svietilo slnko, no oblaky medzičasom klesli ako tmavá ťažká opona na javisku.

„Zjavne sa zdržal,“ zopakoval Fletcher ostatným, akoby som nič nepovedala. „Nemám tu signál, pravdepodobne sa mi nedovolal.“

Naskočili mi zimomriavky. Ochladilo sa, pritom mala byť dnešná uvítacia večera na pláži.

Nič to. Bolo to moje javisko, moja hra. Tento týždeň sa nič nepokazí. Príliš dlho som nad tým posadnuto premýšľala.

Po toľkých rokoch ste mi konečne patrili.

Stúpali sme po širokých schodoch z hladkého kameňa a nad nami nervózne krákali vrany. Nezáväzne som sa rozhovorila o ostrove, teda o desiatich kilometroch borovicového a dubového lesa, o pláži na južnej strane a o prístrešku pre člny. Ostrov kúpil pred rokom anonymný autor známy ako J. R. Alastor od herečky, ktorá ho zdevastovala. Panské sídlo a jeho pozemky prešli rozsiahlymi rekonštrukciami a dnes ho médiá nazývali vrcholom luxusu.

Hoci tu vlastne nikdy nebol nijaký novinár.

Je zvláštne, že Alastor minul nepredstaviteľnú sumu peňazí, aby ostal anonymný, zatiaľ čo ja som dobrovoľne uzavrela zmluvu s diablom, len aby si ľudia pamätali moje meno.

„Je to zábava, až kým neudrie búrka,“ podotkla s kamenným výrazom Violet Blaková a odhrnula si vlasy z veľkých, výrazne

olemovaných očí. Bola z nás najmladšia, mala len dvadsaťštyri rokov. Tento rok si zosvetlila tmavé vlasy na purpurovočervené a sama si ostrihala ofinu, teda ak sa dalo veriť tomu, čo sa písalo na sociálnych sieťach.

Dramatické zmeny účesu málokedy prichádzajú len tak, takže som podvedome uvažovala, aký asi mala dôvod.

„Dost' tu fúka,“ nadhodila som veselo a ignorovala som tmavú oblohu, ktorá pripomínala dym na pozadí listia zafarbeného ako oheň. „Máme však generátor, čln na núdzové situácie a pevnú linku, ktorá vedie priamo na pevninu.“

Počas vysvetľovania som si bolestne uvedomovala prítomnosť Ashtona Cartera po svojej ľavici. Napísal paranormálny triler pre mladých, ktorý mi minulý rok doslova vytrhol dušu z hrude. Pre nás všetkých by bolo lepšie, keby som sa tvárila, že je niekto iný.

Koruna stromov sa rozostúpila a ukázal sa dom na kopci. Ten pohľad mi zakaždým vyrazí dych.

„Nádhera,“ zvolala Cassandra Hutchinsonová, nadšene zatlieskala a náramky jej pritom zazvonili ako zvonkohra vo vetre. Mala vyše sedemdesiat, bola najstaršia z celej skupiny, statnej postavy a tretí raz vydatá. Nadýchané vlasy granátovej farby si pravdepodobne na noc natáčala.

Ak boli o nej fámy pravdivé, nebolo až také prekvapivé, že zaujala Alastora.

Na čerstvo pokosenej tráve sa držal tenký závoj hmly a na vrchole kopca sa týčil štvorposchodový kaštieľ v koloniálnom štýle. So sytohnedým dreveným obložením kontrastovali biele rámy obrovských okien a kamenné schody, po ktorých sme stúpali, pokračovali na rozsiahlu verandu podopretú okrúhlymi stĺpmi.

Voviedla som autorov cez dvojité dvere a z kuchyne k nám doľahla lahodná vôňa Curtovho jablkového muštu so škoricou a s klinčekmi. Hlavná hala symbolizovala prímorské spojenie bielych obkladov a lešteného dreva červenej farby, ktorá súperila s jesenným listím vonku. Nad krémovou pohovkou pod dlhým oknom visel minimalistický zlatý luster.

Cassandra chrapľavo vykrikla a rozbehla sa k zabudovanej knižnici. „Pozrite! Sú tu naše knihy!“

Nielen pevné väzby, ale aj brožované vydania a medzinárodné edície každej jednej, starostlivo zoradené podľa autora, jazyka a výšky. Dva a pol mesiaca som objednávala v starých antikvariátoch, kým som ich všetky našla. Pevné väzby zjavne prestávajú vychádzať rok po tom, ako sa vydajú brožované verzie. Kto by to bol povedal? Minulý týždeň však konečne dorazil posledný kúsok. Ukladala som ich celé popoludnie, zatiaľ čo z kuchyne na konci chodby dunela Curtova neznesiteľná emo popová hudba.

„Trúfalé,“ podotkol Fletcher a pomaly sa priblížil. „Mierne znepokojujúce. Zato typické pre Alastora, však?“

„Och, Tim, nebuďte taký cynik, podľa mňa je to rozkošné.“ Cassandra ho plesla po pleci viazaným vydaním knihy *Santorinský škandál*, teda svojou záhadou o nepodarenej rozlúčke so slobodou. Niečo také má na konte asi každý autor trilerov.

„Volám sa Tom, ale pokojne mi hovorte Fletcher. Aha, pozrite,“ uškrnul sa na Ashtona Cartera, ktorý jeho poznámku nijako neocenil, a ukázal na úzku modrú knihu. „Dokonca sa tu našlo miesto aj pre tvoju brožúrku.“

„Moja dcéra by z toho bola nadšená,“ zamrmlala Cassandra a zalistovala v ďalšej knihe. Zovrelo mi hrdlo, keď som zbadala, ktorú si vybrala. „Literatúru zbožňuje od detstva. Môj manžel, prvý pán Hutchinson, sa ju snažil dostať na čerstvý vzduch, brával ju do parkov, posielal do táborov. Vždy zmizla s nejakou knihou.“

„U mňa to bolo rovnaké,“ zapojil sa Ashton zasnene.

„Alastorove knihy sú najmenej na štyroch policiach,“ okomentoval Rodrigo Sandoval smerom k manželke Olivii. Jeho oči bledomodré ako obloha kontrastovali so stredomorskou pokožkou. Čierne kučery mu siahali po krk a v extravagantných čierno-bielych zimných bundách mi dvojica pripomínala soľničku a koreničku.

Bolo zábavné sledovať Rodrigovu snahu vyháňať sa ostatným hosťom. Pravdepodobne to považovali za aroganciu alebo sebeckosť.

Pochopila som, že s ním to bude asi najťažšie.

Olivia zhĺkla a siahla po čiernej knihe na polici. „Ro, pozri. Alastorova kniha o písaní. Má vyjsť budúci týždeň, ale je tu.“

„Už som ju čítal,“ nadhodil Fletcher. „Čiastočne. Alastor odo mňa chcel spätnú väzbu.“

Zaslúžila by som si ocenenie za to, ako neutrálne sa mi podarilo zatvárať.

Cassandra priskočila a natiahla prsty posiate prsteňmi. „Dajte mi to a nikomu sa nič nestane.“

„Len cez moju mŕtvolu,“ zasmiala sa Olivia a pritísila si knihu k hrudi.

„Nepokúšaj ju,“ upozornil Fletcher. „Každý z nás sa predsa živí zabíjaním ľudí.“

„Zabíjať nebude treba,“ vstúpila som im s úsmevom do reči. „Pán Alastor pre každého z vás pripravil výtlačok. Nájdete ho vo svojej izbe ako uvítací darček.“

Olivia sa s Alastorovou knihou na hrudi usmiala na manžela a mäkkosť v jeho pohľade vo mne vyvolala mierne vzrušenie.

V posledných mesiacoch som ich všetkých sledovala, mapovala som ich knižné turné a akcie, dokonca aj dovolenky, o ktorých písali na sociálnych sieťach. Pozorovať ich však naživo bolo, ako vstúpiť do knihy alebo seriálu a komunikovať s postavami. Fascinovalo ma vidieť, ako ožívajú.

„Môžete, samozrejme, využívať akúkoľvek časť hlavného domu. Okrem jednej.“ Ukázala som na dvere s vlčou hlavou veľkosti taniera vyrezanou do tmavého dreva na vrchu schodov. „Vstup do pracovne pána Alastora je prísne zakázaný.“

Nechala som tie slová visieť vo vzduchu, aby sa všetkým vryli do mysli. Na štvrtý deň budú pracovnú potrebovať.

Potom som pokračovala. „Možno ste počuli klebety o tom, že sa kupujú niektoré ikony z popkultúry, najnovšou je preslávená sekera z filmu *Osvietenie* Stanleyho Kubricka.“ Usmiala som sa. „S potešením vám oznamujem, že pán Alastor už nejaký čas zbiera artefakty z histórie trilerov aj hororov a je nadšený, že práve vy ako prví hostia uvidíte jeho čerstvo dokončenú múzejnú miestnosť.“

„Úchvatné,“ zaštebotala Cassandra do spokojného mrmlania ostatných. „Určite si to pozriem.“

„Tým sa vysvetľuje záhada môjho zmiznutého gramofónu,“ zavtipkoval Fletcher.

Ich nadšenie bolo nákazlivé, aj v očiach zamračenej Violet sa objavil záblesk radosti.

„Ste kedykoľvek vítaní,“ odvetila som. „Tajomné večere budú každý večer presne o šiestej. Dnešná formálna uvítacia hostina sa koná na pláži.“

„Prepáčte, kedy presne má doraziť náš hostiteľ?“ spýtal sa Ashton Carter.

„Dúfa, že sa k vám pridá na večeri,“ oznámila som s nacvičenou pauzou, „v závislosti od jeho ostatných povinností.“

„Ostatných povinností?“ zopakovala Cassandra so záujmom. „Smieme vedieť, o aké povinnosti ide?“

Pozrime sa, ako zúfalo bažia po akomkoľvek kúsku informácie o svojom hostiteľovi. Naklonila som hlavu. „Ak dorazí čoskoro, istotne vám o nich s radosťou porozpráva pri vynikajúcom jedle, ktoré naplánoval náš šéfkuchár.“

Na poschodí som autorov odviedla k ich izbám a podpätky sa mi pritom jemne zabárali do tkaného koberca. Chodbu lemovali vysoké dvere a plátna s fotografiami ostrova.

„Ďakujem, Mila,“ povedal Ashton a pozrel sa mi do očí. Srdce mi vynechalo úder.

Vyslovil moje meno. Vydal síce iba jednu knihu, ale emócie z nej ma prenasledovali doteraz. Výtlačok z knižnice som prečítala za dve noci a príbeh o dvoch najlepších priateľoch oddelených záhadným jazerom ma doslova pohltil. O tretej ráno som s červenými očami pomocou starého notebooku zúfalo hľadala na internete podpísané vydanie.

Nikdy som si nekupovala nové knihy a ani použité som si nemohla vždy dovoliť. Koordinovanie podujatí mi zabezpečovalo slušný príjem, no väčšina šla na matkine liečebné náklady. Pri *Pohl-tí nás to* som urobila výnimku. Navyše som si ho vygúglila a zistila

som, že má jamky na lícach a vekovo nás delí len pár mesiacov. Obaja sme mali pred tridsiatkou.

Nemienila som však cúvnuť len preto, lebo sa mi páčila kniha jedného z hostí. Vlastne sa mi páčili diela väčšiny z nich. Naplno som sa však oddala nášmu plánu. Na každej objednávke renovácie usadlosti Wolf Harbor bolo moje meno, v peňaženke som mala Alastorovu kreditnú kartu a v mysli mi sladko znel jeho šepot, ako vás postaví pred spravodlivosť.

Navyše Alastor nebol jediný s tajomstvami.

Na konci chodby sa Ashton Carter obzrel a zabodol do mňa tmavý pohľad lemovaný absurdne dlhými mihalnicami. Nasadila som neutrálny úsmev a odvrátila som zrak. Stihla som však zazrieť, ako sa na jeho líci opäť zjavila hlboká jamka, kým zmizol vo svojej izbe. V duchu som sa prekliala.

Hlupaňa.

Nemôžem si dovoliť vzbudiť pozornosť. Celý plán závisel od toho, že budem splývať so stenami. Ako nejaký nenápadný doplnok v miestnosti.

Hostia si otvorili dvere, veselo a nič netušiac obdivovali tehlové kozuby a girlandy jesenných listov na rímsach, ktoré vyzerali ako živé. Zaplavila ma hrdosť. Konečne sa to dialo. Neboli ste už len mená na tituloch v kníhkupectvách. Všetci ste boli tu. Žijúci, dýchajúci ľudia. Akoby ste vystúpili zo strán príbehu.

A vošli do môjho.

Úryvok z knihy
Atrament vo vašich žilách: O písaní strachu
Autor: J. R. Alastor

PÍSANIE Z NIČOHO

„Bohužiaľ, pod slnkom neexistuje nič nové vrátane toho, čo sa dá povedať o písaní.“

Toto bola celá prvá verzia knihy, ktorú som poslal svojej redaktorke.

Priznávam, že zvyšok vznikol na jej podnet, no možno viem skromne ponúknuť zaujímavý pohľad.

Odjakživa som bol dychtivým čitateľom, no nechcel som len čítať slová niekoho iného. Túžil som s ním komunikovať. Písanie bolo chýbajúcim kúskom, druhou stranou konverzácie. Vytváranie písaných svetov ex nihilo, teda z ničoho, nás najviac približuje k božskej dokonalosti.

A možno aj sme pri písaní božskí.

Lenže čo ak strana knihy nie je jediným miestom, kde by sme mohli ovládať osud?

TRETIA KAPITOLA

RODRIGO

So skrytým úsmevom som sledoval, ako Olivia uteká od vybie-
leného kozuba k veľkej posteli a prstami jemne prechádza po
zakrivených dekoráciách z naplaveného dreva. Zatiaľ čo ja som si
deň riadil podľa hodínok a kalendára, Olivia ním prelietala s frene-
tickou energiou psa vítajúceho svojho pána – každý kút života pre
ňu predstavoval možnosť nového dobrodružstva.

Na oboch nočných stolíkoch sa o lampy opierali vydania knihy
o písaní *Atrament vo vašich žilách* od J. R. Alastora. Možno práve
toto som potreboval, aby som konečne došiel k nejakým nápadom.

„Ro,“ oslovila ma Olivia a prudko sa ku mne otočila. Hravo
zakrivené červené pery jej odrazu zväžneli. „Uvedomujem si, že
týždeň v dome plnom cudzích ľudí nezodpovedá tvojej predstave
o príjemne strávenom čase, ale som naozaj vďačná, že si tu.“

Prešiel som po rozľahlom koberci k nej. „Viem. Prepáč, že som bol
podráždený. Som len unavený,“ pobožkal som jej ruku, „frustrovaný
z našej aktuálnej verzie knihy,“ sadol som si na okraj postele, zvalil sa
na chrbát a stiahol Oliviu so sebou, „a je mi *incredible* chladno.“

„Zájdem ti po horúci čaj,“ podpichla ma a ťukla mi do nosa.
„A zajtra ráno prideme na to, prečo sme uviazli, aj keby sme mali

nakresliť tucet časových osí alebo písať voľne celý deň. Len čo to vyriešime, do konca týždňa to bude hotové.“

Do jej hlasu sa vrátilo nadšenie a oči jej zažiarili ako diamanty.

„Sme však v dome J. R. Alastora. Na jeho súkromnom ostrove.“ Od radosti zapišťala do vankúšov. „Vieš si predstaviť, ako by z toho šalelo moje dvadsaťročné ja?“

„Aj dnes šalieš.“

„Netvár sa, že nie si tiež nadšený. Čo keby sme sa šli pozrieť do múzejnej izby? Neviem sa dočkať, kedy...“

„*Cielos*, ani chvíľka pokoja.“ Zagúľal som očami, ale nemyslel som to vážne, keď sa mi jej vlasy prelievali cez prsty ako hodváb a venovala mi dlhý, vášnivý bozk. Navyše mala pravdu. Alastorove knihy som hltal už od štúdia práva.

Jednou rukou som otvoril dvere, druhou som si zapínal vrchný gombík na modrej hodvábnej košeli a zrak mi padol na jedinú osobu, ktorú som tu nechcel vidieť.

Zmeravela a vyvalila na mňa oči. Bolo ohromujúce, že sa nám skrížili cesty práve na tomto mieste. Mohlo by sa zdať, že je to náhoda. Lenže čo logicky nasleduje, ak nejde o náhodu?

Odpoveď sa mi nepáčila.

Kútikom oka som zachytil pohyb. Naša hostiteľka práve schádzala dole schodmi.

„Mila?“ zvolal som. Dúfal som, že som sa v jej mene nezmýlil. „Môžeme navštíviť múzejnú izbu?“

„Smiem sa pridať?“ ozval sa odrazu Fletcher a vykukol zo svojej izby.

Olivii zmizol z tváre úsmev a ja som takmer vzdychol. Bol som rád, že vidím Fletchera, *claro*, ale oddychový týždeň som si predstavoval inak než v role mediátora.

Mila nás odviedla na tretie poschodie, kde sa pod strešným oknom nachádzala malá podesta s červenou drevenou knižnicou a bielym koženým kreslom.

„Pán Alastor dal tento vchod zhotoviť pri rekonštrukcii.“ Usmiala sa na nás ponad plece, položila dlaň na lebku akéhosi zvieraťa, ktoré slúžilo ako zarážka na knihy, a potiahla za ňu.

Knižnica sa zachvela, Mila ju odsunula nabok a objavili sa pred nami dvere. Fletcher vedľa mňa ticho zahvzdal.

Za dverami bolo vidno presklené vitríny na čierno-bielej šachovnicovej podlahe. Cez strešné okno prenikal do tmavej miestnosti slnečný lúč, jediný zdroj svetla okrem lúčov osvetľujúcich jednotlivé vitríny a ich obsah, teda niekoľko ošúchaných bielych šiat na figurínach, umelecké zoskupenie polaroidových fotografií a rad nožov alarmujúcej ostroty a rôznych veľkostí doplnený motorovou pílou a kosou smrtky.

Olivia nadšene pribehla k najbližšej vitríne. „Ro, pozri! Je tu tá sekera, presne ako vravela.“

„Výnimočné.“ Fletcher si s rukami vo vreckách prezrel vitrínu s maskami a zastal pred znepokojujúcim bielym exemplárom s čiernymi otvormi v tvare arašidov namiesto očí. Bola to rekvizita z filmu, ktorý ma na celé roky odradil od hororov. „Zaujímalo by ma, ako sa Alastor k týmto veciam dostal.“

Mila ostala vo dverách pod masívnou hlavou jeleňa na stene. „Pán Alastor mal veľké šťastie, že sa mu podarilo začať so zbierkou už pred mnohými rokmi. Má dobré kontakty v hollywoodskych kruhoch a slabosť pre kultúrne ikony.“

Opakovane som si premeral čosi, čo vyzeralo ako obrovský kostým zajaca. Z akého filmu to bolo?

„Celkom pôsobivé na muža, ktorý nikdy neukázal svoju tvár, však?“ podotkol Fletcher so zdvihnutým kútikom.

Mila sa naňho uprene zadívala, potom na mňa. Bez jediného žmurknutia, ako had. Možno mala nejakú poruchu. „Presne tak. Pán Alastor uprednostňuje svoj príbytok pred verejnosťou.“

„To ste už spomínali,“ zamrmlal Fletcher a zamračene skúmal starodávny gramofón zdobený zlatom. Predpokladám, že po ňom prahol. Potom kývol hlavou na druhý koniec miestnosti. „Čo je tamto?“

Pri stene bol bielou plachtou prikrýty masívny predmet, ktorého tri ostré hroty siahali takmer k stropu.

„Je to najnovší prírastok pána Alastora,“ odvetila Mila, „rekvizita z minisérie *Preseknutie mena*. Spovednica ešte potrebuje rekonštrukciu, takže ju zatiaľ nemôžeme vystaviť.“

Spovednica.

Čudne mi stiahlo žalúdok.

„Pozerali sme to,“ nadhodila Olivia s hravo naklonenou hlavou. „Mne sa to páčilo, hoci ty si neustále frflal, aké chyby robia v právnych veciach.“

„Rád by si sa znovu cítil ako právnik, čo?“ podpichol Fletcher s nadvihnutým obočím.

Trpko som sa uškrnul. Odjakživa si myslel, že za mojím odchodom z firmy je Olivia.

Kiežby to bola pravda.

Cestou z múzejnej izby popod jelenie parohy som sa ešte raz obzrel za mohutným tvarom prikrytým plachtou. Pred očami sa mi zjavil obraz špicatých veží a tmavého dreva spovedníc, ktoré lemovali gýčovitý španielsky kostol z môjho detstva.

Do zátylku sa mi zahryzol mrazivý pocit.

„O chvíľku prídem,“ povedala Olivia, keď sme boli znovu dole vo svojej izbe. „Potrebujem sa niečo spýtať Mily.“

Zvalil som sa na posteľ a pretrel si oči unavené z časového posunu. Malo sa mi uľaviť, že som konečne sám.

Všemožne som sa usiloval zabudnúť, čo som spravil, aby som sa stal partnerom vo firme. Pohľad na svoje priezvisko vyryté tučným písmom do steny zakaždým, keď som vystúpil z výťahu, som zniesol iba mesiac. Odstúpil som a stiahol sa do spisovateľskej kariéry a do manželstva.

Svoje chyby som už napraviť nemohol, teda nie bez formálneho vylúčenia z advokátskej komory, takže každý prípad, na ktorom som pracoval, by podrobne vyšetrovali. A to by boli len právne formality. Nedalo sa predvídať, ako by priznanie ovplyvnilo moje manželstvo. Myslel som si, že to zvládnem a dokážem s tým žiť.

Netušil som, že kúsok viny uvidím v kútiku svojho oka zakaždým, keď sa pozriem do zrkadla.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

MILA

Hľadíš mi priamo do očí a nespoznávaš ma. Úžasné. Dostala som od teba požiadavku, aby som ti zapla kozub v izbe, veselo som ti odpovedala a stále nič.

Bol to dôkaz, že si robím svoju prácu dobre, ale aj tak. Úspech občas zraní, však? Ty to predsa vieš.

Aspoň si to myslím.

Po vystúpení z trajektu som ťa chytila za studenú, suchú dlaň a pomohla som ti vyjsť na mólo. Už vopred som sa pripravila na šok, keď sa nám stretnú pohľady, rozšíria sa ti zreničky a pochopenie sa zmení na hrôzu. Priznávam, že som po tom doslova prahla.

Nič také sa nestalo. Samozrejme, že by bolo ťažké spoznať ma po toľkých rokoch. Najmä keď ti boli známe iba moje slová.

Možnosť byť pri tebe tak blízko mi aj tak vyrázila dych.

Rovnako nadšene som teraz za tebou kráčala späť hore schodmi a po koberci, ktorý tlmil naše kroky. Šokovala by ťa pravda? Prinajmenšom by ťa vystrašila. Naozaj celý čas žiješ vo viere, že ti to len tak prejde?

Spomienka na ten deň mi stiahla hrdlo.

Zbadala som vtedy tvoju knihu vo výklade kníhkupectva Barnes and Noble. Pred tromi rokmi.

Videla som tvoje meno na prišernom obale a vbehla som do obchodu.

Vyzerala hrozne, ale bola to tvoja kniha. Iba o to šlo. Okamžite som si ju kúpila. Pokladníkovi som povedala, že ju napísala mne blízka osoba.

Aký to bol pocit? Vydali ti dielo. Splnili sa ti všetky sny.

Dúfala som, že to bolelo.

Kiežby to bolo ako rezná rana po papieru na hrdle.

Prial som si, aby ti pocit viny prenikol až do špiku kostí.

Nebude to však nič v porovnaní s tým, ako sa budeš cítiť teraz. Prisahám.

Keď Alastor kúpil ostrov, nielenže zrenovoval dom, ale pridal aj chodby, schodiská a dvere, ktoré bezchybne splývali so stenami. Počas posledného týždňa som ich skúmala a trénovala rýchly beh z jedného konca na druhý.

Večera mala byť o pol hodiny a utekala som po úzkom tajnom schodisku, ktoré sa vinulo do mojej malej pracovne na druhom poschodí. Posunula som vyrezávanú knižnicu späť na miesto, aby zakryla priechod, a zvrtila som sa.

Vtom som zmeravela.

Hlavné dvere do mojej pracovne boli zavreté presne tak, ako som ich nechala, ale na kresle pri malom plynovom kozube niekto sedel. Muž otočený chrbtom ku mne.

Hrbil sa dopredu so sklonenou hlavou a potichu si čosi mrmlal. Pomaly opakoval slová, akoby skúšal ich intonáciu. Dlhými prstami si prehrabával čierne vlasy, ktoré mu siahali na krk.

Čo tu robil?

Vari som už v prvý deň zabudla zamknúť dvere svojej pracovne? Ešte jedna takáto chyba a hra sa skončí, skôr než sa vôbec začne.

Mohla som zmiznúť späť tajným schodiskom, no potrebovala som sa uistiť, že Taryn a Curt pripravili altánok na večeru. Nemohla som sa dostať k dverám bez toho, aby ma nevítaný hosť nezbadal, hoci bol zjavne naplno zaujatý svojou čudnou aktivitou. Asi iba zázrakom nepočul, ako zavrzgala knižnica. V rohu za nami sa nachádzal okenný výklenok. Možno by sa dal presvedčiť, že som celý čas bola tam.

Vtom za mnou čosi buchlo. Z posuvnej knižnice spadla kniha.

Neznámy vyskočil na nohy a potichu zahrešil. „Dočerta, prepáče, netušil som, že tu niekto je. Ospravedlňujem sa. Vystrašili ste ma na smrť.“

Ježiši.

V mojej pracovni bol Ashton Carter. Osobne. Len tri kroky odo mňa.

Stránka o ňom na Wikipédii bola dosť stručná, ale narodil sa čínskej pediatričke a americkému inžinierovi, väčšinu života prežil v Seattli. Na sociálnych sieťach mal fotky svojho nemeckého ovčička, hôr, na ktoré vyšiel, a zoznam plánovaných kníh na prečítanie. Pokojne mohol byť aj môj, lebo čítal to isté čo ja. O mesiac mal mať tridsať rokov.

Našťastie som si nepamätala, v ktorý deň presne. Svoje posadnutosti som sa snažila držať čo najviac na uzde.

„Prepáče,“ dostala som zo seba konečne s rozpačitým úsmevom. „Nechcela som rušiť.“

„Nie, nie, narušiteľom som tu ja.“ Očerveneli mu líca. Panebože, existuje niečo príťažlivejšie než muž v čiernom smokingu s dokonale zúženým pásom a rozpačitým úsmevom? „Odkiaľ ste...?“

Kývla som bradou za svoje plece k okennému výklenku. „Myslela som, že ste ma videli, a vyzeralo to ako osobná chvíľka.“

„Zrejme to znelo, akoby som privolával démona alebo niečo také.“

Pohľadila som si rukou šaty. „A som tu.“

Žmurkol, jeho ostych sa premenil na úškrn a podal mi ruku. „Ash.“

„Viem.“ Mal teplú dlaň, na chrbte zápästia sa strácali nedbalé čierne nápisy a vinník, teda guľôčkové pero, mu trčal spoza ucha. Bolo pre mňa ťažké hľadiť mu do očí. Pripadalo mi to ako hriech. „Mila del Angélová.“

Pri všetkom, čo je mi sväté, tie jamky na lícach ma privádzali do šialenstva. „Tiež viem. A ďakujem, že ste zorganizovali tento týždeň,“ dodal a rozhlíadal sa po miestnosti. „Istotne za tým bolo veľa práce a my vidíme len povrch.“

Žmurkla som a zadržala dych. „Och, ehm, samozrejme.“

„Bývate tu celoročne?“

„Na ostrove? Bohužiaľ, nie. Nepracujem priamo pre pána Alastora, som súčasťou spoločnosti, ktorá sa špecializuje na organizovanie podujatí. Pán Alastor nás kontaktoval pred niekoľkými mesiacmi tesne pred oznámením tohto stretnutia.“

Nebola to úplná lož.

„Takže takéto veci organizujete často.“ Pokrútil hlavou. „Neuveriteľné. Ja ledva ustrážim vôdzku svojho psa, nehovoriac o zorganizovaní výletu.“

„Prináša to veľa stresu,“ priznala som, „no baví ma to. Je to takmer ako riešiť záhadu, sledovať, ako všetky časti zapadajú do jednej dokončenej skladačky. Pohľad, ako si to všetci užívate, stojí za to,“ usmiala som sa.

„Ak to urobíte dobre, konečný výsledok vyzerá jednoducho, však? Podobne ako písanie.“

Úsmev mi trochu zhasol. „Áno, presne tak.“ Zavibrovalo mi zápästie. Letmo som zaškúlila na hodinky a zaškerila som sa. Meškala som. „Mala by som...“

„Áno, nie, jasné, ja tiež.“ Pozrel sa na zápisník vo svojej ruke a zrýchlil sa mi pulz. Zápisník. Takmer každý spisovateľ má notes, cintorín pre túlavé myšlienky a útržky dialógov, ktoré možno (alebo nie) ožijú v príbehu. Nesmierne som túžila nahliadnuť doň. „Uvidíme sa neskôr?“

Na konci zdvihol hlas ako pri otázke. Usiloval sa neusmievať, ale nedarilo sa mu to rovnako, ako keď človek hovorí s niekým,

koho považuje za atraktívneho. Rozhodne sa mi z toho nemali rozpáliť líca.

„Áno, neskôr,“ potvrdila som a napriek vlastnému presvedčeniu som váhavo zabrzdila vo dverách. „Keby ste potrebovali tiché miesto na prácu, dajte mi vedieť.“

„To by bolo skvelé, Mila.“

Dočerta, zase tie jamky.

PIATA KAPITOLA

RODRIGO

Za súmraku nás hostiteľka odvieďla pomedzi stromy k pobrežiu a cestou tam bola Cassandra Hutchinsonová nevyčerpatelným zdrojom teórií o našom hostiteľovi. Mimo súdnej siene som určite ešte nikoho nepočul toľko hovoriť.

„Len si to predstavte. Kúpiť si ostrov na veľkolepý vstup do spoločnosti,“ komentovala. „Jedným ťahom zatieniť všetkých ostatných.“

Fletcher to, samozrejme, nezaujímalo a Olivia sa pri mne ticho zasmiala. Jej červené zamatové šaty s krásnym, no nepraktickým rozparkom na stehne nezmohli nič proti chladu. Pri myšlienke, že nás sem Alastor vyhnal koncom októbra, ma trochu popadol hnev.

Schody vystriedala kamienková pláž, voda sa rozbíjala o skaly vyčnievajúce z príboja. Obloha mala farbu broskýň z našich stromov v Marbelle a niekde za tmavým horizontom bolo pobrežie Maine vzdialené viac než hodinu plavby člnom. Nikde nevykúkal ani kúsok pevniny. Musel som uznať, že napriek odpornému zápachu morských rias nebolo na zahodenie vzdialiť sa od zvyšku sveta.

Na útesoch za nami stál na najvyššom bode ostrova dom. Rozsvietené okná bolo cez jesenné lístie sotva vidno.

Na pláži čakal pod dlhým altánkom podlhovastý stôl, pod ním sa rozprestieral modrý koberec a na každej stoličke bola našťastie prehodená hrubá deka. Krištáľové poháre boli zarosené od chladu a na oboch koncoch stola stáli na stojanoch strieborné vedrá s ľadom a fľašami. Do tváre mi uderil teplý závan. Vyhrievacie lampy, vďakabohu.

Nenápadne som vymenil svoju menovku s Oliviiinou, aby som bol medzi ňou a Fletcherom.

Všetci sme sa usadili a prázdne ostalo iba miesto za vrchstolom.

„Ospravedlňujem sa, ale náš hostiteľ stále mešká,“ oznámila Mila a všetkým nám naliala šampanské. Na mokrom štítku na fľaši bolo napísané MOËT, načo Olivia obdivne zdvihla obočie. „Napriek tomu trvá na tom, aby ste pokračovali podľa plánu s večerou aj dnešnou záhadou.“ Mila ukázala na stôl pred nami, na ktorom nebolo žiadne jedlo okrem jedného dlhého zakrytého podnosu uprostred. „Hádanka, na vyriešenie ktorej máte tridsať minút.“

Po udalostiach dnešného popoludnia, teda múzejnej miestnosti a vyhybaníu sa istej problematickej osobe, som takmer zabudol na záhadné večere. Dúfal som, že nebudeme priveľmi sklamaní.

Hostiteľka sa usmiala. „Odporúčam vám prísť s nejakou odpoveďou bez ohľadu na to, či si ňou budete ísť, alebo nie. Pán Alastor zastáva názor, že aj slabá snaha má svoje následky.“

„Roztomilé,“ zaškeril sa Carter a zatlieskal, keď v dialke dozneli Miline kroky. Američania, pomyslel som si pobavene. Po všetkom sú dychtívi. „Ideme na to?“

„Tou poznámkou o dôsledkoch mala na mysli, že niekto príde o prst alebo o ruku?“ opýtala sa Violet bez náznaku emócií.

„Nestačilo by, že by sme sklamali nášho drahého hostiteľa?“ nadhodil Fletcher.

„Som si istá, že nás len chcela motivovať, drahá Violet,“ povedala Cassandra a zamávala studeným pohárom. „Nejde o nič barbarské.“

„Pod týmto je očividne hádanka,“ podotkol som a siahol po striebornom veku uprostred stola. Kov pokrývala námraza a rukoväť v tvare vlčej hlavy bola ľadová na dotyk. Akoby mi cez ruku prešla elektrina.

Zdvihol som ťažké veko a ostatní sa naklonili dopredu.

Zašuchotala nad nami plachta a Edisonove žiarovky vrhali pohyblivé tieň.

Pod sakom sa mi postavili chlpy na rukách a s rachotom som oprel veko o Alastorov tanier. Až takúto bizarnosť som nečakal.

„Aké barbarské,“ skonštatovala Cassandra. „Asi som sa zmýlila.“

Spod veka sa vyliala hustá hmla ako dym a prenikla pomedzi naše poháre a tanieri. Suchý ľad. Zamával som a para sa rozplynula. Vzápätí sa zjavila surová ryba dlhá ako moja ruka. Kožu mala matnú, úzku papuľu otvorenú a v nej zuby ostré ako ihly.

Z prázdnej očnej jamky, ktorá na nás zízala, sa ťahal jemný pramienok hmly.

„Lahôdka,“ usmial sa Fletcher s bezcitným výrazom. „Kto začne?“

„Podľa mňa to nemáme ješ,“ namietol Carter.

„Myslel som hádanku, Carter.“

„Má niekto rád rybárčenie?“ skúsil som. „Alebo morské plody?“

Sakom mi zatriasol poryv vetra, a keď nám do nosa udel kový zápach, Olivia zvrátila tvár.

„Tá koža je čudná,“ zamrmlala Violet.

Napriek teplému osvetleniu bola koža skôr matná než lesklá, ako pri žralokovi, nie pri bežnej rybe.

„Chýbajú jej šupiny,“ upozornil Carter a opatrne rybu nadvihol nožom. Nakukol pod ňu a vystrúhal grimasu. „Aj toto oko.“

„Slepá,“ povedala Cassandra a poklepkávala nechtami po hrubom obruse. „Niekto ju obral o oči. Oko za oko?“

„Prečo leží v miske?“ Carter zoškrabol sliz z noža na tanier a zanechal kalnú stopu. „Navyše na ľade?“

„Možno nejde o tú misku,“ hádala Olivia s bradou opretou o ruku, „iba na ňu upriamuje pozornosť.“